

CHUYỆN TÌNH HU EM AI

Tôi có anh bạn biệt danh là Hu Em Ai. Hắn là luật sư ở vùng này, chuyên lo về vấn đề di trú. Khách hàng nhiều thứ dân tới để lo chuyện vào quốc tịch, di dân, bảo lãnh thân nhân, đủ loại sắc dân khác nhau. Hắn lại có khiếu về sinh ngữ nên tiếng gì cũng thông thạo, Anh, Pháp, Mỹ, Việt, Miên, Lào, nói lưu loát với khách, người xứ nào hắn nói tiếng đó nên khách hàng đông vô cùng.

Có lần gặp tôi hắn than, tao nói nhiều thứ tiếng quá nên nhiều ngày sáng thức dậy, ngẩn người ra, không biết hôm nay mình sẽ nói tiếng gì. Rồi nó vận vào người, có ngày còn tự hỏi, mình là ai? Thế có chết không chứ! Mà mày biết không? Gần đây tao mới khám phá ra, tao chắc bắt đầu bị Alzheimer mày à! Như sáng nay, tao không thể nhớ ra là đã ăn sáng chưa, ăn cái gì? Không nhớ là ăn bánh mì trứng như mọi khi hay ăn bánh bao đôi bữa. Rồi lúc đóng cửa văn phòng, tao lái xe đến nửa đường phải quành lại. Vì không thể nhớ là đã khóa cửa chưa? Bị nhiều lần như vậy rồi, phần lớn là đã khóa cửa, nhưng có ngày trở lại mới thấy là mình quên khóa. Riết rồi tao mỗi lần ra về, phải lẩm bẩm như khấn tiên sư. Nhớ khóa cửa, nhớ khóa cửa. Gần đây còn phải dán giấy ngay cửa: để tự nhắc mình. Tệ quá mày ơi! Tao xem Google mới thấy là Alzheimer bắt đầu bằng mất short term memory, nhưng trí nhớ long term vẫn còn nguyên. Lúc gần chết mới mất hẳn. Nên tao lo quá. Muốn nhờ mày một chuyện. Mày hay viết lách vớ vẩn, tao chỉ nói thì giỏi nhưng viết không được. Nên muốn nhờ mày viết hộ tao cuốn hồi ký đời tao. Mà đời tao chẳng có chuyện gì đáng kể, chỉ có nhiều chuyện tình, gay cán cũng lắm, cái lương cũng nhiều.

Bây giờ tao đề nghị với mày, mỗi tuần mình đi ăn tiệm, tao bao mày ăn chỗ nào sang nhất, ăn ngon nhất ở đây. Rồi tao kể những chuyện tình lâm ly ai oán, kinh thiên động địa, không thua gì chuyện của bà Tùng Long thời xưa đâu. Mày viết thành sách rồi khi nào tao chết, mày bỏ trong quan tài của tao. Mày chịu không?

Tình I

Buổi tối đầu tiên đi ăn tiệm để nghe Hu Em Ai tâm sự nổi lòng thầm kín, hắn mời tôi đến nhà hàng cơm tây Gà Trống Vàng, Le Coq d'Or, có tiếng ở đây. Bữa ăn bắt đầu bằng súp Lobster Bisque, kế tiếp là steamed Maine Lobster, món pièce de résistance là Chateaubriand với sauce vang đỏ, dessert là soufflé đúng kiểu tây Paris. Hu Em Ai tỏ ra sành ăn lắm. Rồi kết thúc bằng một chai Veuve Clicquot mắc tiền nhất!

Hu Em Ai vừa nhấm nháp champagne vừa kể lể:

– Mỗi tình đầu của tao lúc tao còn nhỏ lắm! Mới có 8 tuổi thôi à! Tao thuộc loài nòi tình mà! Nứt mắt ra là biết yêu liền! Lúc đó tao đang sống ở trong ngõ hẻm bên Phú Nhuận, cạnh đường rầy xe lửa. Mới di cư vào Nam được vài năm nên cả họ nhà tao sống gần nhau, nhà ông bà nội ở đầu ngoài, ba mẹ tao nhà sát đó, nhà mấy bà cô cũng liền theo. Cuối ngõ hẻm là mấy nhà khác cũng dân di cư Bắc Kỳ. Nhà cuối cùng có một con bé thật xinh, cũng 7, 8 tuổi như tao. Tao để ý đến nó liền, đi học tiểu học về là tao rủ nó nhập bọn với đám trẻ trong xóm chơi đủ trò, chơi quay, đánh đáo, nhảy dây, nhảy ô, tao không nhớ hồi đó gọi là gì, bây giờ chỉ nhớ tiếng Mỹ là hopscotch. Những trò con gái tao cũng chơi theo, chỉ cốt để gần nó, chơi ô ăn quan, chơi ú tim, đủ hết. Tao với nó lại học cùng lớp nên càng ngày càng mê nó tơn!

Hai đứa còn bé cả nên chỉ biết là thích ngồi gần nhau, đi chơi các trò chơi với nhau, chứ đã biết gì là chuyện yêu đương đâu! Mấy đứa nhỏ khác chọc tụi tao dữ lắm. Nhưng tao đâu care, nó cũng vậy, nên cứ thế mà lớn lên với nhau cả hơn một năm liền. Nhưng chuyện bất ngờ xảy đến! Mẹ nó có bầu rồi đẻ con. Con bé là chị lớn nên thêm nhiệm vụ trông em. Bà mẹ cho đứa nhỏ bú nên ngực căng lớn, sữa chảy nhiều. Trời Sài Gòn mùa hè nóng nực như vậy nên mẹ nó nóng quá, sữa nhiều chảy ướt áo rậm rạp, dính áo nên khó chịu quá. Bà ta cởi phăng áo trên, để vú thỏn thẹn, căng phồng, sữa chảy giọt lớn giọt nhỏ cứ thế mà tuôn. Bà mẹ nó thuộc loại người bất cần đời, không coi ai ra gì nên cứ thế mà khóa thân, để ngực trần đi tới đi lui! Hết ra giếng nước kéo nước lên, rồi ngồi quạt phành phạch. Rồi bế đứa bé mới đẻ ra sân hóng mát, cho con bú tỉnh bơ.

Hàng xóm láng giềng thấy chướng mắt quá, than phiền là bà ta nhảy đông đông, chửi hết mọi người. Tôi làm gì mặc tôi! Mấy người thấy khó coi thì nhắm mắt lại. Ai bắt mấy người dòm! Tôi nghiệp con bé, người yêu của tao. Nó xấu hổ quá nên trốn biệt trong nhà, bỏ đi học luôn cả tháng trời. Gia đình nhà tao cũng cấm tiệt không cho tao lai vãng xuống cuối xóm nữa. Tao đau khổ, ôm mối hận tình. Chắc con bé cũng thế. Nhưng làm sao được. Tao còn nhỏ quá mà. Chắc lớn hơn, tao dám rủ nó bỏ nhà đi theo tao xây tổ ấm lắm! Nhưng mới có 8 tuổi, làm sao dám đi bụi đời đây.

Thế là mỗi tình đầu của tao chấm dứt, không kèn không trống. Rồi chỉ ít lâu sau, ba tao đi làm việc chỗ mới, đưa cả gia đình tao lên Ban Mê Thuật sống gần 2 năm. Tao không còn liên lạc với cô bé người yêu đầu đời được nữa. Và từ đó biệt tăm, không còn tin tức gì vì gia đình nó cũng dọn nhà đi chỗ khác, không ai biết đến nữa.

Đúng là số kiếp cả mảy ời. Tình yêu đầu của tao đã trắc trở, nhiều đau thương. Hèn chi đời tao về chuyện tình cảm xuống dốc không phanh luôn. Cứ thế mà dang dở, mà hận tình đem xuống tuyến đài ít ra cũng vài chục mối. Cho đời đen bạc luôn, mảy ời! Thôi uống hết chai rượu này, để tang cho mỗi tình đầu đời của tao đi mảy!

Tình II

Sau bữa ăn tối lần thứ nhì, Hu Em Ai bắt đầu kể lể, giọng đầy vẻ mơ màng tiếc nuối:

– Mỗi tình tao kể cho mày nghe đây là mỗi tình lớn trong đời của tao. Lúc đó tao lên đại học rồi, học ở trường luật trên đường Duy Tân cây dài bóng mát, mày biết rồi đó. Tao cũng bắt đầu đi tán gái lung tung khắp nơi. Học luật có gì khó khăn đâu, cả niên học tao có bao giờ đến trường, chỉ gần ngày thi mới mang mấy cuốn cua ronéo dày cộm về học gạo, vài tuần là xong hết. Nên có nhiều thời giờ, tao đóng đô ở mấy trường con gái, Trưng Vương, Gia Long, Marie Curie, Regina Mundi, Regina Pacis, đến giờ tan học là chọn em nào đẹp nhất, tao đi theo tán tỉnh.

Dĩ nhiên chẳng sơ mũi gì. Vì toàn gái nhà lành, thấy trai đi theo là sợ lắm, mở cò trong bụng. Nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ lạnh lùng: Ở hay, cái anh phải gió này, đi theo tui làm cái gì, tui biết anh là ai đâu mà lẻo đẻo theo sau hoài. Kỳ thấy mò! Mấy em học trường Việt tao còn đi theo được một quãng, hay em đi xe đạp, vélo–solex, tao lái Suzuki đi kè, còn tán được mấy câu. Mấy em học trường Tây, toàn con nhà giàu, có tài xế lái Mercedès, Peugeot, Citroen đến đón cô chủ, tao lái gấn máy chạy theo hít khói gần chết mà có tán được câu nào đâu!

Nhưng trời thương kẻ hiền lương, thánh nhân đãi kẻ khù khờ, mèo mù vớ cá rán. Một hôm trời chợt mưa lớn lúc tao đang đứng lơ xớ ở cổng trường Regina Pacis, đợi một em đẹp lắm tao chắm đã mấy ngày rồi, nhưng chưa có dịp nào tán. Em tan học, đứng đợi tài xế đến đón như mọi lần. Nhưng mưa lớn quá, không biết làm sao chạy vào xe được mà không bị ướt. Tao đã đề phòng rồi, thấy trời âm u là mang sẵn một cái dù buộc sau xe. Cơ hội bằng vàng đã đến làm sao bỏ qua được. Tao trương ngay cây dù lên nhào tới chỗ em đứng. Cả trường Regina Pacis đầy gái đẹp trở mắt nhìn tao, hùng dũng che dù cho nàng vào chiếc xe Peugeot 404, đậu dưới đường. Nàng vào xe, nhoẻn nụ cười cảm ơn tao. Ôi! Thần tiên quá! Hạnh phúc quá! Đời người có được mấy lần sung sướng như vậy đâu, dù chỉ là chốc lát!

Tao chạy theo xe của em, thấy vào một dinh thự lớn lắm, có lính đứng gác ở ngoài. Tao ghi địa chỉ, rồi đi dò hỏi xem dinh thự này của ai. Mới biết em là con một ông trung tướng của bộ Tổng Tham Mưu, cánh tay phải của tổng thống Thiệu. Nghĩa là ghê gớm lắm, rớ vào dễ bỏ mạng như không! Nhưng tao có coi ra gì! Tao mê gái đẹp, con vua ngày xưa tao cũng coi như pha, hưởng gì một anh tướng tay chân của ông Thiệu!

Thế là tao đi châu mỗi ngày ở cổng trường Regina Pacis. Nàng biết tao rồi, sau vụ che dù đợi mưa cho nàng. Nên tao chỉ cần nàng cười với tao mỗi ngày là thấy đời đẹp như mơ ngay! Một ngày nàng đến chỗ tao đang đứng, dúi vào tay tao một mảnh giấy nhỏ, rồi chạy vội lên xe. Tao mở ra đọc, hóa ra nàng hẹn gặp tao chiều hôm sau ở Alliance Française, chỗ phòng đọc sách và triển lãm tranh của trung tâm văn hóa Pháp.

Chỗ này tao biết vì hay mang cua vào học gạo ở đây lúc gần thi. Có bàn cho người đọc sách, chung quanh treo những họa phẩm của nhiều họa sĩ trẻ. Khung cảnh lý tưởng cho những cuộc tình đẹp như mơ. Tao thức cả đêm không ngủ, chỉ mong chóng đến chiều hôm sau để gặp nàng. Và nàng đến thật! Đẹp hơn những gì tao vẽ vời. Quyến rũ hơn cả những

điều tao mơ ước. Nàng bảo sẽ đến đây học một tuần 3 buổi, để sửa soạn thi bằng Tú Tài Pháp. Tao nghe nàng nói mà người như mê đi vì sung sướng. Đời còn gì đẹp hơn nữa bây giờ. Và như thế cuộc tình của tao với nàng bắt đầu.

Hu Em Ai giọng nói nhỏ hần lại, mắt như ươn ướt, nghẹn ngào một lúc mới kể tiếp:

– Nhưng chỉ được một tháng! Như chuyện thần tiên thật đó mà! Chúng tao có học gì đâu! Nàng lấy cớ sửa soạn thi Tú Tài đến đây học để ông bố không biết. Tài xế lái xe đưa nàng đến học, nàng bảo 2 tiếng sau đến đón. Và chiếc Peugeot 404 vừa khuất bóng là tao với nàng xếp sách để đó ngay. Nàng ôm lấy eo tao trên chiếc Suzuki, đi chơi khắp Sài Gòn. Đi vào sở thú bách bộ, vừa đi vừa kể chuyện cho nhau nghe. Đi ra khu nước mía Viễn Đông, ăn bò bía. Vào Pôle Nord ăn kem. Chui vào Rex xem xi nê, chưa hết phim đã phải về vì sợ tên tài xế đến đón sớm! Có lần tao chạy tuốt lên Thủ Đức, phóng xe bạt mạng. Nàng có bao giờ biết được những vui thú kiểu đó đâu! Vì ông bố nghiêm lắm, giữ riết cô con gái quý, chỉ sợ gặp tên nào khôn nạn cuồn mất!

Và nàng bị tao cuồn thật! Nhưng lúc đó tao hiền như bụt, đâu có khôn nạn như bây giờ! Mà quả thực muốn dờ trò gì cũng không được. Bố nàng đề phòng cả rồi! Có lần đi chơi, nàng rút trong chiếc ví ra một vật nhỏ cho tao xem. Tao giật nảy người. Hóa ra là một khẩu súng nhỏ xíu, giấu trong ví được. Nàng bảo ông bố đi ngoại quốc mua về để nàng đem phòng thân. Súng tuy nhỏ nhưng là súng thật, lắp đạn sẵn. Nàng nói bố bắt nàng tập bắn và dặn lúc nào cũng phải mang đi theo người. Thế là tao hết dám hó hé gì!

Ông bố nàng ghê gớm thật! Và chuyện gì đến cũng sẽ đến! Giấu mãi không được, tên tài xế sau cùng bắt gặp chúng tao đi chơi với nhau. Thế là mọi chuyện đổ bể! Và đời tao xuống dốc không phanh từ lúc đó!

Hu Em Ai kể tiếp, giọng còn tức giận, dù chuyện đã xảy ra hàng mấy chục năm trước:

– Hôm đó tao đang đứng trong khuôn viên trường Luật, đợi đến giờ giảng của. Đột nhiên thấy một toán cảnh sát đã chiến áp vào, còng tay tao và lôi đi, bịt mắt tao lại và nhấn đầu tao vào xe, vọt đi ngay. Chạy một lúc, thấy xe dừng lại, chúng mở dây bịt mắt và bảo xuống xe. Tao nhìn quanh, hóa ra là ngôi biệt thự của người yêu của mình! Bước vào cửa, đã thấy ông tướng bố nàng ngồi chễm chệ sau chiếc bàn làm việc. Ông để tao đứng đó và bắt đầu hạch sách ngay, như kiểu hỏi cung: Anh tên gì, con cái nhà ai, ở đâu, làm cái gì khác ngoài chuyện học luật....

Lúc đó tao sùng lắm rồi, tao không còn kiêng dè, e nề gì nữa. Tao lớn tiếng vặn lại:

– Tôi làm gì mà cho bọn cảnh sát đã chiến này bắt tôi đi. Bắt người vô cớ là phạm luật. Lại còn bịt mắt, còng tay không có nguyên nhân chính đáng là vi phạm nhân quyền. Ông là cái gì, lấy quyền ở đâu mà hành xử như vậy?

Ông bố nàng mặt đỏ gay, đập bàn quát:

– Đừng dở giọng học luật ra mà hỗn láo. Tôi biết tất cả về anh rồi. Anh là dân Bắc Kỳ di cư, họ hàng nhà anh làm lớn phía bên kia. Anh có phải là đặc công cộng sản hay không thì bảo?

Hóa ra bố nàng người Nam, kỳ thị Nam Bắc hạng nặng, nghe tao nói giọng Bắc Kỳ chính cống là ghét rồi. Nói gì đến chuyện tao tán tỉnh cô con gái rệu của ông ta, tội nặng tày trời! Tao hơi lo. Bọn có thể lực làm gì chẳng được. Bố nàng có thể ra lệnh kiểm chuyện vu vợ gì đó, cho bọn cảnh sát dã chiến này đập tao vài trận, vu cho tao là đặc công cộng sản, ở tù rũ xương là chuyện dễ dàng xảy ra được lắm.

Tao không nói gì. Một lúc, bố nàng cũng dịu lại, nhỏ nhẹ hơn trước. Ông nói:

– Tôi biết chuyện anh theo đuổi con gái tôi. Nhưng tôi khuyên anh, nên chấm dứt đi và đừng bao giờ héo lánh hay tìm cách liên lạc gì nữa. Tôi đã nhận lời gả nó cho con trai bạn tôi, đám cưới trong vài tuần nữa. Rồi tôi cho chúng nó đi du học bên Pháp ngay. Anh không có hy vọng gì đâu. Coi như chuyện này chưa bao giờ xảy ra. Rồi lo mà học hành, quên tất cả đi!

Tao ra về, thấy trời đất như sụp đổ. Tao đoán nàng đứng ở phòng bên, sau màn che, đã nghe tất cả mọi chuyện. Nhưng sợ bố, không dám có phản ứng gì. Và rồi cũng sẽ phải nghe theo lời, lấy chồng và sang Pháp du học. Tao còn gì nữa đây! 2 tuần lễ sau, tao đã thấy báo đăng chúc mừng đám cưới của người yêu của mình. Tao mua cả bịch bia về, uống cho say khướt, để tang cho cuộc tình dang dở và cay đắng! Làm sao được! Và ngẫm nghĩ lại lời ông bố nàng nói cũng có lý. Tao cắm đầu vào học hành, để lấy cho xong mảnh bằng cử nhân luật và tiếp tục học lên Cao Học Luật.

Tình III

Sau ngày cuộc tình đứt đoạn, tao chán đời chỉ lo chuyện học hành. Cũng cặp lung tung với vài em, nhưng không thể gọi là tình được. Cho đến một ngày... Mày nghe chắc thấy giống chuyện cải lương của bà Tùng Long. Nhưng nghe tao kể nốt. Cũng gay cán và đặc biệt lắm!

Tao thuở ấy hay đi ngồi quán cà phê nghe nhạc. Là cái mode của bọn con trai mình lúc bấy giờ, mày chắc cũng thế. Nhưng tao chỉ kiếm quán cà phê nào có cô chủ quán đẹp, hay ít ra cũng phải coi được, ngồi nhâm nhi cà phê, nghe nhạc, hút thuốc lá, rồi ngắm cô chủ quán đi qua đi lại, mới thấy đã! Lần đó tao vào một quán cà phê mới mở nhưng đã đông ngay. Vì cô chủ quán đẹp lắm. Lại rất đa tình. Cười duyên luôn miệng. Mắt đong đưa hết nguyệt anh này đến anh khác. Anh nào cũng tưởng bở, cứ đực mặt ra mà ngồi châu. Rồi rít thuốc lá, nhả khói trắng cả căn phòng.

Quán có tên là Cà phê Quỳnh, là tên của cô chủ quán. Người sexy, ăn mặc lúc nào cũng áo dài Thiết Lập, mỗi ngày một kiểu áo, không phải mặc đồ bộ hay xuề xòa như những cô chủ

quán cà phê khác. Tao tới quán lần đầu tiên đã chịu đèn em ngay. Em có vẻ cũng chịu lại. Lúc tao ra quầy trả tiền, khen đề nhạc hay, quán trang trí lạ mắt, hấp dẫn, cô chủ quán mặc áo dài đẹp nhờ thân hình đẹp quá. Nghĩa là tán em loạn cả lên nhưng không khen thẳng em đẹp! Em cười tít cả mắt, ngấm nghĩa tao một lúc mới nói cảm ơn lời khen. Rồi mời tao trở lại quán lần tới, nếu có yêu cầu đề bài nhạc nào hay mà ít người biết, em sẽ kiếm đề tao nghe! Rồi chớp chớp mắt đầy vẻ hứa hẹn!

Tao chịu quá, thế là từ đó đêm nào cũng mò tới quán nghe nhạc và ngắm cô chủ quán. Quán lúc nào cũng chật ních đầy người nên tao ít có dịp riêng để nói chuyện với em. Một ngày, lúc ra quầy khi sắp về, đột nhiên em ghé tai tao nói nhỏ: Cuối tuần này anh đưa em đi Cáp chọi!

Tao tưởng mình nghe nhầm. Đứng sững người một lúc, định thần rồi nhìn em như hỏi lại. Em gật đầu xác nhận. Tao lấy lại bình tĩnh, hỏi em rồi quán có ai trông coi. Em nói sẽ dán giấy nghỉ 2 ngày cuối tuần. Tao vui quá, như mở cờ trong bụng, hẹn sáng thứ Bảy sẽ đến rồi cùng nhau ra Cáp tắm biển.

2 ngày sống với nhau ở ngoài Cáp sao thần tiên như vậy! Nàng đẹp như thế, thân hình sexy mặc áo tắm bikini gợi cảm vô cùng. Tao không hiểu sao lại được trời đãi ngộ mình đến thế! Đêm đó, nàng kể lể chuyện của nàng cho tao nghe. Gia đình nàng thuộc loại khá giả, nếu không nói là giàu có. Mở quán nhạc cà phê chỉ vì muốn thực hiện ý thích của mình, chứ không phải cần tiền. Gia đình nàng có xưởng dệt lớn, chăm chỉ làm ăn. Nhưng nàng không muốn suốt ngày bù đầu vào chuyện phụ với cha mẹ. Mọi chuyện đã có một anh chàng chân chỉ hạt bột, cần mẫn siêng năng, là hôn phu của nàng, cha mẹ đã lựa chọn và ưng ý lắm, ép nàng phải lập gia đình với anh manager trông coi xưởng dệt, ý muốn sau này sẽ để lại tất cả cho con gái và chàng rể trông coi. Nhưng nàng không muốn bó mình trong cuộc đời như vậy. Nàng muốn gặp nhiều người, muốn biết thêm nhiều người đàn ông khác dù nhận biết là anh chồng tương lai sẽ là người chồng tốt, đem lại cho nàng cuộc đời êm ả. Nàng nhận lời lấy với điều kiện cho nàng 2 năm để nàng thực hiện ước mơ là làm chủ một quán nhạc cà phê! Rồi sau đó sẽ làm đám cưới! Dĩ nhiên ý nàng muốn là trời muốn. Cha mẹ phải chịu, anh hôn phu cũng phải chịu vì không còn cách nào khác!

Nàng cũng cho tao biết là trước tao, đã chấm được 2 tên khác: một tên là trung úy phi công, một thằng nữa là thiếu úy cảnh sát. Tao sẽ là người chót, sinh viên luật khoa, cho đủ 3 người nàng tuyển chọn trong gần 2 năm vừa qua. Nàng bảo tao không được ghen tương, biết được ngày nào hay ngày đó. Và nàng dành cho tao một ngày trong tuần. 2 tên kia cũng mỗi đứa được một ngày với nàng trong tuần lễ. Và cấm không được đụng độ nhau trong quán nhạc!

Cuộc tình của tao với nàng kéo dài được hơn 4 tháng. Lần cuối gặp nhau, nàng nói:

– Em sắp đóng cửa quán cà phê.

Hỏi tại sao, nàng bảo:

– Em đính bầu gần một tháng rồi. Không biết với anh nào trong 3 anh! Và em phải làm đám cưới ngay, để khi sinh con, cũng chỉ sớm một tháng, không ai biết cả! Nàng bảo, em muốn cả 3 anh đi dự đám cưới của em. Cho trọn tình trọn nghĩa!

Ngày đám cưới của nàng, tao gặp 2 tên kia, nàng đã xếp ngồi cùng bàn với tao. 2 thằng đều bảnh chọe, không thua gì tao. Có nghĩa nàng đã ngắm nghía, chọn lựa kỹ lắm, cho được 3 tên con trai trông đều ngon lành như nhau, để làm tình nhân cho nàng. Trước khi nàng chọn một cuộc đời bình thường, êm ả, với anh chồng cần mẫn, hiền ngoan, chiều chuộng, săn sóc nàng cho đến hết cả cuộc đời. Chỉ có một điều... Đứa con đầu lòng của nàng là con của một trong 3 thằng ngồi cùng bàn với nhau trong tiệc cưới này. Thời đó làm gì có chuyện DNA để thử như bây giờ. Nên cả nàng và 3 tên tình nhân, sẽ không bao giờ biết được là con của tên nào!

3 đứa chúng tao ngồi uống rượu tí tí để kỷ niệm cuộc tình đặc biệt với nàng đã đến lúc chấm dứt. Cùng cảnh ngộ nên tự nhiên thấy thân thiện với nhau lạ thường! Tao bảo với 2 tên kia:

– Hôm nay là ngày đưa em sang sông, không phải một người đưa mà là 3 người chúng ta cùng đưa em sang sông. Cụng ly nữa đi tụi mày! Để chúc mừng em và cũng là chúc mừng con của cả 3 người chúng ta. Không biết thằng nào là bố, nên cả 3 người đều sẽ là bố cả. Chúc cho em và con nhiều hạnh phúc nhé!

Tình IV

Hu Em Ai kể tiếp trong một bữa ăn khác:

– Tao lên học Cao Học Luật sau khi lấy xong cử nhân. Thời đó trường Luật là trường đông sinh viên nhất, nhưng toàn là những người ghi danh học vì không đậu thi tuyển vào những trường ngon lành khác như Y, Nha, Dược, Kỹ sư, Kiến trúc. Sinh viên đi học đều đặn không nhiều, nhất là con trai, học cầm chừng chờ ngày vào lính! Nên học đủ 4 năm ra cử nhân cũng không nhiều, lên Cao Học lại càng ít hơn.

Vì thế tao khá thân với ông giáo sư đại học Luật, giúp tao để soạn luận án cho chứng chỉ Cao Học. Có lần, ông đề nghị với tao, ở trường không có thời giờ nhiều, tối nay về nhà tôi ăn bữa tối để tôi kèm thêm cho em cho chóng xong. Tao sung sướng nhận lời ngay. Được vị giáo sư khả kính, nổi tiếng trong trường, mời về nhà ăn, đâu phải chuyện thường. Thế là tối đó tao đến nhà ông sớm.

Ông thầy vẫn chưa về, bà vợ ra mở cửa. Tao sững người! Vì bà vợ ông đẹp quá, lại trẻ nữa, chắc chỉ hơn 40, thua ông giáo sư phải đến hơn hăm mấy tuổi. Bà cười duyên, mời tao vào nhà đợi ông thầy về, bà đang sửa soạn làm bữa ăn. Tao hơi ngại ngùng, mất tự nhiên, vì bà

dòm tao kỹ quá. Nhìn suốt từ đầu đến chân như đánh giá con người tao. Miệng tùm tùm cười, đầu gật gật mấy cái, như bảo, cũng được đấy chứ nhỉ!

Trông dáng bà đa tình quá, mắt long lanh, má căng hồng, môi đỏ chót, sức mùi hương thoang thoảng nhưng gợi tình quá! Bà ta đi vào bếp, người nhún nhảy, lả lướt như đang ở trong vũ trường! Tao thoáng có cảm giác thương hại vị giáo sư đại học luật khoa, đạo cao đức trọng, kiến thức uyên thâm. Nhưng lấy bà vợ quá trẻ như vậy, làm sao chịu cho thấu! Vì ông thầy người gầy gò, ốm yếu, tay chân khẳng khiu, đi đứng xiêu vẹo như chỉ búng tay một cái chắc ông thầy cũng ngã lăn cù đèo!

Mà bà vợ ông người đầy hâm hấp ái tình như thế, thêm đôi gò má cao thế kia, lông mày đen và rậm, chứng tỏ đầy sinh lực, dưới mắt lại có nốt ruồi lớn, đen nhánh, đúng kiểu nốt ruồi thương phu trích lệ. Ông thầy tao khó thọ cho nổi rồi! Tao ngồi chờ chừng hơn 15 phút mà bà vợ xẹt ra xẹt vào đến dăm ba lần, lúc lấy cho tao nước uống, lúc lấy đậu phộng rang cho tao nhâm nhi, lúc lấy chút khô bò cho tao nhắm. Rồi bà cố tình quệt vào tao chỗ này, ấn vào vai tao lúc khác. Lần cuối, bà mang đồ nhắm ra, giả bộ trượt ngã, để tao phải vội ôm chầm lấy. Bà ôm lại, không chịu nhả, mũi hít hít, chắc muốn thử tao loại mồ hôi muối hay mồ hôi dầu. Bây giờ bên Mỹ này, nhớ lại, mới biết là bà ta tìm mùi pheromones. Có nghĩa phải thèm khát lắm rồi!!!

Ông giáo sư về đến nhà, bữa ăn tối bắt đầu, tao ngồi ăn mà không yên chút nào. Vì mới ăn một lúc, đã thấy bàn chân ai gạ gạ lên chân mình. Rồi lần mò, đi lên đến gần đầu gối! Ông thầy cứ tiếp tục nói chuyện về môn luật tao đang soạn luận án, dưới gầm bàn, bà thầy cũng tiếp tục dùng ngón chân cái, khều khều chỗ này đến chỗ khác! Bữa ăn xong, tao xin phép vào toilette, lúc ra đã thấy bà vợ ông giáo sư đứng đợi sẵn trong bếp, sát đó, rồi dúi vào tay tao tờ giấy nhỏ. Tao rút vội vào trong túi quần, chỉ sợ ông giáo sư trông thấy bắt gặp thì phiền to.

Tao ra về, mở ra xem, chỉ thấy vồn vện mấy chữ: Ngày mai 2 giờ chiều! Chuyện gì xảy ra khi ngày hôm sau tao trở lại nhà, chỉ có mình bà vợ, ông giáo sư còn giảng của ở đại học Luật phải 5 giờ mới về. Dĩ nhiên khỏi phải kể, mày cũng biết rồi! Được vài tháng như thế, tao sắp soạn xong tập luận án, nhưng cũng đuối sức quá rồi. Vì bà vợ ông giáo sư quần tao kỹ quá, sức tao trai trẻ mà chịu không thấu, sút đi cả hàng 5, 7 ký lô, người vêu vao như lúc nào cũng bị bệnh nặng!

Nhưng ngẫm nghĩ lại, tao mới biết là mình đã giúp ông thầy của mình! Ông giúp tao soạn luận án. Nhưng tao đã kéo dài được mạng sống cho ông ta. Vì bà vợ ông như thế lại có tướng số sát phu nặng như vậy, ông còn sống được tới bây giờ cũng là chuyện phi thường lắm rồi! Nhưng làm ơn thì làm cho trót, tuy tao đã mệt mỏi quá rồi và tìm đường chạy. Nhưng vừa để giúp bà vợ ông hạ hỏa thường xuyên, cũng như giúp cho vị giáo sư khả kính sống thêm ít lâu nữa, tao tìm cách bán cái lại cho thằng khác!

Biết một thằng lớp dưới đang tìm ông thầy bảo trợ luận án, thấy nó cũng khỏe mạnh, sạch nước rửa, tao bảo nó vào gặp ông giáo sư của tao để xin giúp. Tao cũng nhắn nhủ cho nó hiểu: Cứ theo ông thầy này đi, rồi đến nhà ông, mày sẽ gặp được nhiều chuyện hay ho, hấp dẫn lắm. Cố lên! Nhớ tắm rửa vào cho nhiều nhé!

Tao cũng cảm thấy tự thân phục mình. Là đã làm chuyện phước thiện, được biết bao nhiêu công quả. Giúp cho bà vợ ông giáo sư giải quyết được chuyện thiếu thốn ái tình thường trực. Lại bảo vệ được mạng sống cho ông thầy của mình. Công đức biết bao mà kẻ xiết. Không lạ gì sau này tao gặp được đủ chuyện may mắn. Ông trời có mắt cả mày ời!

Nguyễn Đình Phùng

*Nguồn: Internet eMail by **catbui** chuyển*

*Đăng ngày Chúa Nhật, August 9/2026
tkd, Khoa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*